

Norsk – Norwegian

Hva er mulig...

Av John Shortell
Copyright © 2004 til 20 21

Dette er en historie som vil overraske deg og kanskje til og med får deg til å slite med å godta det som faktisk skjedde. Hvis du har opplevd en “mirakel som” hendelse selv, eller vært vitne til en, nå vet du at du er ikke alene, og det 's ok å snakke om det. Mange av disse miraklene skjer, og folk avviser dem på grunn av holdningen til de rundt dem. Jeg ble velsignet med en mor som trodde på mirakler og fremmet det i meg.

Denne isn ' t bare en historie, det ' s en mulighet for deg å vite at alt er mulig i ditt eget liv. Gjennom historien vil jeg snakke om hva jeg lærte og hvordan jeg kom til å kunne øve og utvikle disse ferdighetene, som jeg tror vi alle har.

Jeg gjettet ikke bare hva som trengs, selv om jeg tidlig i livet stolte på det jeg intuitivt visste, og i en alder av 28 begynte jeg å trene, øve og utvikle disse ferdighetene til et punkt der historien ikke bare var mulig, men kanskje, kanskje, til og med uunngåelig. Min intensjon er å vise deg at du kan lære disse ferdighetene og skape endring i livet ditt, uavhengig av de omstendigheter du befinner deg i.

Hvis du er interessert i å gjenvinne kontrollen over ditt liv og omstendigheter, kan du lese videre og ta kontakt med meg, så kan vi starte prosessen for deg også. Hvis du allerede har kontroll over alt og det er glatt for deg, så er du som meg. Jeg var ikke ute etter noe som det jeg tilbyr her, fordi jeg allerede var vellykket og skapte mindre mirakler allerede i livet mitt. Hva jeg innså er at det ble tilbudt til meg da jeg var 28 muliggjør d meg å lett lære andre å gjøre akkurat hva jeg gjør. Mye av mitt liv ville jeg snakke om dette til andre, og de var ikke på et sted de godtok eller forsto hva jeg delte om. Dette er kanskje du også. Hos noen av oss er leksjonen vår å bli flinkere til å dele med andre det vi allerede vet. For noen av dere lærer denne informasjonen selv.

Uansett hva det er for deg, kan jeg forsikre deg om at det er verdi her for deg, selv om det bare er å bryte isen at ting vi trodde var umulige faktisk er mulige og til og med kan bli sannsynlige ...

Ok, så historien er at jeg sovnet ved rattet i bilen min og løp inn i en stolpe på hodet og den kvelden havnet på intensivavdelingen og medisinsk personale forventet ikke at jeg skulle leve natten. Dagen etter ville jeg ta ut 1,5 av lungene og noen andre organer ... 2,5 dager senere gikk jeg ut av sykehuset uten kirurgi.

Så... ..

Hva er mulig når

- Jeg kjenner mitt eget formål
- Jeg stoler på meg selv til det punktet hvor jeg er villig til å følge lidenskapen og hjertets begjær, og jeg verdsetter min egen følsomhet og inspirasjon

Livet før bilulykken

For m y hele livet jeg visste at jeg ville være å hjelpe folk stoler på seg selv og sin indre intuisjon. Jeg startet en bedrift som lærte folk hvor de har kommet fra, hvor de skal og hvorfor de er her, og forstår seg selv åndelig. Jeg hadde undervist på deltid siden 1987 .

I stedet for å vokse denne åndelige virksomheten ble jeg distraheret og startet en annen virksomhet .

Da virksomheten min vokste og virkelig tok fart, var det fordi jeg var fokusert på å hjelpe mennesker med helsen mens de jobbet flittig med min egen helse. Jeg tok utrolig kraftige kosttilskudd og delte med meg alle resultatene mine (som kan ha vært et resultat av disse kosttilskuddene) .

Det var etter at jeg begynte å ta disse kosttilskuddene at det så ut til at ting begynte å endre seg i kroppen min. Jeg lærte for lenge siden at når noen tar kosttilskudd, og de ikke merker noen forskjell, kan kosttilskuddene være utilstrekkelige for den personen trenger. Å se folks liv endring, og se ing dem ser ut til å gjenvinne sin helse og kvitt ting seg av smerte, at de hadde kommet til å bare akseptere, var veldig inspirerende for meg. Jeg hadde tilbrakt mesteparten av livet mitt med smerter, og ingen klarte å forklare noen enkle sannheter, at da jeg implementerte dem, gjorde det en stor forskjell for helsen min. Det var da jeg ble veldig fokusert på å hjelpe hvem som noen gang ønsket hjelpen.

Jeg lovet meg selv at når min gjenværende inntekt fra denne helsevirksomheten nådde \$ 5000 i måneden, ville jeg gå tilbake til å hjelpe folk å forstå meg selv åndelig og reisen gjennom livet. Inntekten min fortsatte å vokse langt utover \$ 10 000 i måneden, og jeg hadde glemte løftet mitt. Hele fokuset mitt hadde handlet om å generere mer inntekt. På en eller annen måte begynte jeg å lytte til menneskene rundt meg som hadde fokus på livet deres. Jeg skjønnte ikke at jeg var på sporet av hva **jeg** ville gjøre med livet **mitt** .

Hvor ofte skjer det at det våre hjerter roper etter, vi utsetter til noe annet har skjedd. For de fleste i dag er dette ofte knyttet til penger.

Det var da det

Bilulykke 29. juni 2003

Jeg arrangerte en lederleir for lederne i vår helsevirksomhet den helgen på landsbygda. Alle var slitne og dro hjem midt på ettermiddagen søndag.

Jeg dro omtrent 16.00 da jeg hadde en avtale på vei hjem til middag med noen klienter. Lynette (min daværende kone), Helen (søsteren min) og noen andre fortsatte å insistere på at jeg skulle ha noen til å reise med meg for å holde meg med selskap. Jeg var veldig tydelig på at jeg skulle gå alene.

Jeg dro i god stemning veldig fornøyd med arbeidet vi hadde gjort i helgen. Helgen handlet om å hjelpe folk med å være ansvarlige for suksessen og å innse at de har kontroll over utfallene i livet.

Jeg kom til en by omtrent en time på tre timers turen og følte meg veldig sliten og søvnnig. På den andre siden av denne byen sovnet jeg ved rattet. Tilsynelatende var det noen som fulgte med og de sa at jeg begynte å veve, men ble på min side av veien og begynte også å senke farten.

Bilen min svingte over veien gjennom møtende trafikk, og da jeg traff grøften på den andre siden av veien blåste kollisjonsputen opp og jeg våknet. Når kollisjonsputer blåses opp, fylles bilen opp med et hvitt pulver og jeg kunne ikke se noe. Jeg kunne ikke finne ut hvorfor jeg ikke kunne se noe.

Fordi jeg ikke kunne se noe i det hele tatt, ante jeg ikke hvor jeg skulle styre bilen, og jeg traff en stubbe langs høyre sidedør, jeg styrte til venstre mer og traff deretter en voll med et rør i den (en innkjørsel) og de to forhjulene blåste ut. Jeg traff deretter en portstolpe til høyre for meg og svingte ytterligere til venstre. Jeg kjente bilen gå langs siden av en stor fylling på vei nedover. Dette var et dypt "V" -løp. Jeg var i bunnen av avløpet på vei langs den.

Kollisjonsputestøvet hadde nå senket seg nok til at jeg kunne se strømpolen komme opp foran meg ... veldig fort. Jeg prøvde å styre unna, og bilen reagerte ikke på rattet i det hele tatt (jeg fant ut senere at dekkene hadde blåst ut).

I det øyeblikket jeg så stangen komme opp , blitste livet mitt forbi øynene mine . Jeg så Lynette (den gang kona) og Amber (datter 3 år gammel) og hensikten min, og jeg visste at dette ikke var min tid til å dø.

Sa jeg ettertrykkelig til englene mine

"Dette er ikke det, mine tider har ikke gått!"

I det øyeblikket jeg sa dette, kom det hvitt lys inn i bilen ovenfra og omringet meg i en virvel og pakket meg inn i en kokong med beskyttende energi. Samtidig fikk jeg et syn av bilen som smalt i stangen og kom til å hvile med meg i den og deretter gikk jeg rundt foran bilen med to menn som hjalp, en på hver side av meg. Da visste jeg at jeg hadde det bra.

Jeg slappet av og overga meg til ulykken, og visste at jeg ville klare meg. ***Jeg hadde ingen frykt i det hele tatt og stolte helt på det .***

Jeg forble bevisst hele tiden, og da bilen kom til ro, visste jeg at brystskaden min var alvorlig, men jeg tillot aldri, ikke engang i en brøkdels av et sekund, å tro at jeg skulle dø. Jeg stolte på visjonen jeg mottok fra teamet mitt av åndelige hjelpere for meg som gikk bort fra ulykken og var ok.

Bilen traff stangen (politiet anslår 85 km/t) midt på fronten av bilen og kom deretter til å hvile. Personen som fulgte etter meg sa at jeg akselererte inn i stangen. Tilsynelatende skjer dette ettersom folk ikke skjønner at de har presset på gasspedalen og ikke bremsen.

Bilen kom til hvile og jeg slet desperat med å få luft inn i lungene. Det var som å bli svinget (senere fant jeg ut at lungene mine fylte opp med blod).

Det var ikke blod noen steder. Faktisk var det eneste kuttet jeg fikk fra ulykken et lite kutt på høyre skinneben som sildret bare en centimeter blod.

To menn kom løpende opp til min side av bilen, og jeg skrek at bilen brant (støvet fra kollisjonsputen så ut som røyk) de forsøkte å åpne bildøren og ble kastet bakover fra elektriske støt.

Vi fant ut at bilen var elektrifisert av bilbatteriet.

Jeg klarte nå å trekke små pust.

Jeg tok forsiktig en pengesum på 700 dollar jeg hadde i konsollen og mobiltelefonen min.

De prøvde ganske mange ganger å åpne døren til de fikk førerdøren åpen ved å sette fingrene i toppen av døren der den hadde spent seg og deretter trakk de. Hele tiden de holdt i døren, opplevde de elektriske støt. Hvert panel på bilen hadde spente seg. Bilen var ganske kort! Førerdøren hadde også blitt skadet av en stubbe i grøften.

Når døren var åpen sa de at ikke berør noen metalldel. Så jeg svingte veldig forsiktig rundt i bevegelse tomme for tomme og kom meg ut på egen hånd. De to mennene tok en arm hver og guidet meg rundt til forsiden av bilen der jeg satte meg. Dette skjedde akkurat som synet jeg hadde.

Jeg visste i mitt hjerte at hvis jeg la meg ned, ville jeg dø. Jeg visste at hvis jeg ble sittende, ville jeg ha det bra. Jeg satt med knærne oppe og hendene holdt brystet og hodet lente seg fremover. I det øyeblikket jeg satte meg ned begynte jeg å kanalisere energi inn i kroppen min og så for meg at alt inni meg reparerte seg selv bedre enn før. Hvert sekund var jeg fokusert på jobben med å gjenoppbygge kroppen min.

Biler stoppet overalt.

Kollisjonsputene er ineffektive i en kollisjon med flere kollisjoner, siden de distribueres med det første støtet, som i min situasjon var grøften og ikke når jeg trengte den. Kollisjonsputen var da ubrukelig da jeg traff stangen (faktisk stakk det bolter ut av rattet der jeg traff den).

Det var 17.00 søndag ettermiddag om vinteren, fortsatt litt lett, men det var kaldt, overskyet med en kald vind.

Folk kom løpende.

En kvinne kom på huk ved siden av meg og sa at hun var sykepleier. Hun stilte meg flere spørsmål, som jeg husker sa at jeg var ok, men gjorde veldig vondt og hadde problemer med å puste.

Noen la et sølv "romteppe" rundt meg for varme. Den kalde brisen blåste på ryggen min.

Lynette reiste omtrent en time bak meg, så jeg visste at jeg måtte ringe henne. Jeg visste også at hun ikke var i mobilområdet ennå. I bilen hennes var Amber, April (steddatter) og søsteren min Helen som var høygravid med tvillinger.

Jeg ringte og la igjen en melding,

"Hei kjære, jeg må bare fortelle deg at jeg har hatt en liten prang, og de tar meg til sykehuset for en sjekk. Alt er bra."

Jeg ringte deretter Michael, en nær venn av meg som var på leiren og som bodde i byen jeg nettopp hadde kommet gjennom, som bare var 10 minutter unna.

Jeg ringte og sa:

"Michael Jeg har hatt en alvorlig bilulykke, og jeg trenger din hjelp. Lynette vil være med her snart, og jeg trenger deg her når hun kommer hit, jeg er på en slik skru av. "

Michael kom til stedet på omtrent 10 minutter

Jeg ba Michael om å se etter de to mennene som fikk meg ut av bilen, da jeg ville takke dem. Michael kom tilbake til meg og sa at NOBODY burde ha rørt bilen ettersom stangen jeg traff hadde på seg 66 000 volt og at isolatorene hadde gått i stykker og de 3 ledningene kortsluttet nedover stangen og gjennom bilen. Han sa at alle som rørte ved bilen sannsynligvis ville dø.

Han beveget seg rundt gjennom mengden og spurte alle om de visste hvem de to gutta var som hadde fått meg ut. Han kunne ikke finne dem, og folk sa at ingen hadde forlatt ulykkesstedet.

Politiet ankom og spurte meg om jeg var alene i bilen. Jeg sa automatisk "Nei" og tenkte ikke i det hele tatt hvorfor de spurte meg. De gikk bort og kom tilbake og spurte meg igjen om jeg var alene i bilen og igjen sa jeg "Nei". De kom tilbake for tredje gang og spurte med stor bekymring i stemmen "var det noen i bilen med deg?". Jeg skjønnte hvorfor de spurte meg mens de lette etter en kropp. Jeg ble overrasket over at jeg sa Nei og sa nå "Nei, det var ikke noen i bilen med meg".

Ambulansen kom.

Ambulanseoffiseren stilte meg noen spørsmål. Deretter bestemte han seg for at jeg måtte gå til det store sykehuset i den nærmeste byen

Ambulansebetjentene prøvde å legge meg ned på ryggraden. De hadde bare flyttet meg 2 cm bakover, og jeg ropte ut for å stoppe. Smerten var utrolig, og jeg visste at de ikke kunne senke meg på den måten på grunn av spenningen i kroppen min. De flyttet meg deretter tilbake til oppreist posisjon igjen.

Jeg måtte holde kroppen min tett for å beskytte den med de åpenbare brutte ribbeina. Jeg visste at hvis de senket meg slik de hadde til hensikt at noe forferdelig ville skje, at det til og med kan resultere i min død.

I hodet mitt spurte jeg englene mine "hva skal jeg gjøre?"

Mine engler sa at jeg måtte være fast og ta over, og fortelle dem hva de skulle gjøre. Mine engler sa til meg, "gjenta for folket det vi sier til deg."

Så jeg gjentok veldig fast for ambulansemannen hva englene mine sa til meg, men ikke fortalte ham hvor instruksjonene kom fra,

"Dette er det vi skal gjøre, et par menn vil holde ryggraden vertikalt hardt opp mot ryggen min og sakte fortsette å presse hardere og hardere til jeg er i stand til å slappe av alle musklene mine (som var ekstremt stramme fra å holde meg kroppen sammen) og jeg ville tillate brettet å ta hele vekten min. Når jeg føler meg avslappet og jeg har sluppet musklene, ville jeg lene meg helt ned på brettet. Så på mitt signal kan du begynne å senke brettet veldig sakte og jevnt, slik

at jeg ikke strammer musklene igjen. Når jeg er senket, kan du tomme meg langs brettet. Dette vil ta omtrent 15 minutter ”

Jeg tok meg sammen mentalt da jeg slapp på dette tidspunktet, og jeg måtte stole helt på disse mennene og mine engler. Jeg visste at jeg la livet mitt i hendene deres. De gjorde dette, og jeg sa at jeg skulle begynne å senke meg og brettet, men det måtte være jevnt og sakte! Det tok en stund. Når jeg var senket, ba jeg dem om å tomme meg langs brettet.

De gjorde dette og løftet meg deretter opp på vognen.
Den mannlige sykepleieren kom i ryggen med meg.

En gang i ambulansen sa han at han skulle gi meg morfin, og jeg sa "Nei".
Han spurte meg "har du ikke vondt?" Jeg sa, "smerte som du umulig kunne forestille deg, utrolig smerte".
"Så hvorfor vil du ikke ha morfin?" spurte han.

Jeg svarte "Smerten er det eneste som grunnlegger meg til planeten jorden. Jeg kno w i mitt hjerte at hvis jeg hadde morfin at jeg ville bare drive ut i døden. Jeg kno w smerten jeg s holder meg jordet på jorden, holde meg til stede på det faktum at jeg fortsatt ha har en fysisk kropp”.

"Jeg vil 'være med det' når vi kommer til sykehuset og kan føle hva som skjedde med meg, slik at jeg kunne fortelle dem nøyaktig hva som foregikk". . Ved å si dette satte jeg også meg i fremtiden at jeg ville komme til sykehuset i live og klar til å gi viktig informasjon til personalet. Jeg har aldri vurdert å dø . Så i løpet av de neste dagene snakket jeg kontinuerlig om fremtiden min og hva som ville skje. Dette var ikke et bevisst valg, men et resultat av min urokkelige tro på at jeg ville leve.

{som barn stakk jeg ofte tærne og ble såret av den intense smerten. En dag spurte jeg engelen min hvordan jeg kan eliminere denne typen smerte, min engel sa "du kan ikke eliminere smerten, men du kan akseptere den, være en med den, innse at den har en funksjon." Så jeg tenkte for meg selv, hva er hensikten med smerte? Jeg innså at smerte var å fortelle meg at noe var galt og at området i kroppen min trengte oppmerksomhet. Så jeg spurte engelen min igjen "Er smerte en indikator på et område i kroppen min som trenger oppmerksomhet?" Svaret var "Ja".

Jeg spurte deretter, "så hvis jeg erkjenner at smerten har gjort jobben sin, og jeg nå er fullstendig klar over oppmerksomheten som området trenger, og jeg begynner å gjøre nødvendige tiltak, så er det ikke lenger behov for smerten?" svaret tilbake var "Ja".

Jeg begynte å praktisere dette som barn, jeg antar at jeg ikke var mer enn 10 år gammel da jeg hadde denne samtalen med mine åndelige hjelpere (engler), og det jeg hadde lært om smerte fungerte. Jeg forsto om å kanalisere energi til et område som trengte helbredelse, da jeg forsto om håndspåleggelse og hvor kraftig dette var for helbredelse. Jeg kunne stikke tåen og umiddelbart godta beskjeden om smerten og ta engasjert handling

- 1) godta smertens melding og takke for at du gjorde jobben sin,
- 2) kanalisere energi til området
- 3) slapp helt av, legg vekk tanken på at smerten “gjør vondt” bare at den sender en melding som nå er akseptert.
- 4) Smerten minker umiddelbart og forsvinner ofte helt. }

Ambulansemannen som var sammen med meg sa at turen var tøff opp til den neste lille byen, og jeg sa OK.

Vi reiste sakte og uten sirener (ikke sikker på lysene)
Turen var langsom og smertefull.

Jeg kjente hver støt og hver bevegelse var ekstremt smertefull. Jeg fortsatte å fokusere på hvordan jeg ville at kroppen min skulle være, Fit, Healthy, Strong and Well. Jeg visualiserte kroppen min som helbredet og fullstendig.

Kort tid etter at vi begynte på sykehuset, ringte mobiltelefonen min og jeg så at det var min avtale jeg skulle til da jeg hadde ulykken. Jeg sa jeg måtte ta telefonen. Jeg trengte å fortelle henne at jeg ikke kom da hun og familien ventet på meg til middag. Han sa at han ikke ville angre nakkestøtten. Da telefonen ringte sa jeg veldig sterkt å angre den, og han sa bare hvis jeg lovet å ikke bevege hodet. Jeg sa Ja, og han fjernet det. Jeg tok telefonen og sa at jeg ikke ville kunne avtale tid, og at jeg måtte planlegge for to uker og hun var OK. Jeg beklaget og sa farvel. Jeg var ubevisst med å sette opp det at jeg hadde noe å gå til, da jeg var **helt** klar på at jeg ville bli frisk og være på den avtalen om en uke eller så.

Jeg snakket også med Michael på mobiltelefonen.

Jeg ankom sykehuset samtidig som Lynette og Amber. Og Michael ankom også i bilen sin.

Da jeg ble rullet inn hørte jeg den mannlige ambulanspersonen som fortalte sykepleierne om meg, men kunne ikke finne ut noe han sa.

Vi var på akuttavdelingen.

De ville klippe av meg klærne, og jeg fortalte dem at jeg ikke ville la dem klippe av meg poloskjorte, ettersom skjorten jeg hadde på meg var en veldig viktig skjorte for meg, og jeg ville fortsette å bruke den. De forklarte hvor vanskelig det ville være å få det av, og jeg sa ok, så la oss starte.

Det gjorde enormt vondt å få det av da jeg måtte løfte armene og vri dem rundt.

Jeg hadde brukket ribbe og brystbeinbrudd og fortsatt ingen smertestillende medisiner.

Amber og Lynette kom inn og Amber tok opp hånden min og spurte meg "Pappa, skal du ha det bra?"

På dette tidspunktet stoppet alle opp og det ble fullstendig stillhet mens de ventet på svaret mitt.

Jeg snudde hodet, og jeg så henne i øynene og sa og pekte på alle sykepleierne og legene rundt meg "se alle disse menneskene løpe rundt?" "Ja" svarte Amber.

"De løper alle rundt fordi de på dette tidspunktet ikke innser at jeg kommer til å være OK!"

Du kunne høre en nål falle på legevakten. Ingen beveget seg eller sa noe i kanskje 15 sekunder. Amber smilte og slappet av, og vi fortsatte å holde hender.

Jeg var ikke bevisst **prøver** å snakke positivt og bevisst ansette teknikker som å snakke om meg i min fremtid, men dette er hva som skjedde, de fleste samtaler og tanker jeg hadde var om meg å være i min fremtid å gjøre noe med noen. Jeg skjønnte ikke dette før noen år senere, at dette var det jeg hadde gjort.

Jeg har jobbet mye med å bygge min indre disiplin for å snakke bemerkende og positivt om omstendighetene jeg befant meg i.

Jeg tillot ikke at negativitet kom inn i bevisstheten min. Jeg hadde til hensikt å bringe alle de rundt meg inn i min sfære av "slik skal dette spille ut". Jeg kjente en enorm støtte fra ånden og følte ånder tilstede rundt meg. Jeg følte meg skarp og klar med synet mitt. Det var fullstendig fravær av frykt. Jeg fortsatte å stole på at alt kom til å gå bra.

Jeg tror det jeg gjorde er mulig for alle enten du tror på Gud, Jesus, Buddha, Mohammad, Ånd eller som noen gang eller til og med ingen. Det er faktisk forbindelsesdybden med din Gud, eller deg selv, som muliggjør hva du enn forestiller deg.

Dette kan bare skje når du har tillatt deg selv å være sårbar og tillatt deg selv å elske deg selv ubetinget. Dette krever virkelig noe, spesielt mot.

Det krever å slippe all motstand.

{Når jeg motstår, fokuserer jeg faktisk på objektet jeg motstår.

Det som kommer mot meg tiltrekkes av en grunn, og jeg vet ikke hva årsaken er mesteparten av tiden. Når jeg motstår noe så holder jeg ut å oppleve det. Denne tingen jeg motstår er en del av grunnlaget som gjør meg i stand til å bygge fremtiden min på toppen av den. Når jeg ikke slipper det inn i livet mitt, går livet mitt inn i et holdemønster, og det jeg motstår fortsetter å dukke opp.

Ubevisst fortsetter jeg å tiltrekke meg opplevelsen som vil hjelpe meg å vokse til den personen jeg trenger å være en gang i fremtiden, den personen vil kunne håndtere en fremtidig situasjon som du her og nå ikke er klar for.

Hvor ofte kommer vi til et sted i livet vårt og sier til oss selv "Den opplevelsen jeg hadde tidligere har hjulpet meg til å være klar for dette neste eventyret i livet mitt". Når jeg omfavner erfaringene som blir tiltrukket av livet mitt, beveger jeg meg gjennom livet med frihet og letthet og ender opp på rett sted til rett tid.

Noen ganger motstår vi grunnen til at ANDRE gir oss til å gjøre noe, vanligvis fordi det er deres grunn, og fordeler dem og ikke oss. Når jeg ser, og selvfølgelig vil jeg finne, grunnen til å ha en viss opplevelse, så omfavner jeg opplevelsen og slutter å motstå.

Noen ganger motstår jeg fordi jeg ikke er klar over mitt større formål, og dette er som å bli presset sammen i mørket når jeg ikke kan se noe og ikke vet hva som er foran meg.

Tenk på det ... når jeg ikke vet hva som er foran meg så vil jeg bevege meg saktere, men hvis jeg vet hva som er foran meg og det er mørkt, vil jeg kunne gå frem mer selvsikkert.

Når jeg reflekterer over en opplevelse jeg har hatt som jeg håndterte kraftig, og jeg spør meg selv "hva forberedte meg på dette øyeblikket?" så vil jeg ha inspirasjoner som hjelper meg å forstå, se, vite og føle hvordan denne tidligere opplevelsen hadde gjort meg klar for opplevelsen jeg nå reflekterer over.

Jeg har lært dette i flere tiår og jobbet med å *leve det* . }

Jeg lå der en stund mens jeg holdt Ambers hånd og snakket med Lynette.

På et tidspunkt ble jeg trillet til den ene siden av legevakten og hadde to sykepleiere stående over meg en på hver side av vognen. De snakket med hverandre og en sa at hun hadde problemer med å bli gravid. Jeg lyttet og sa "Jeg kan hjelpe deg med det!" De så ganske

sjokkerte ut begge to! Jeg forklarte at jeg distribuerer fantastiske helseprodukter og gode produkter for personlig pleie som kan hjelpe henne. Jeg forklarte at dette var produktene som matet kroppen min akkurat nå for å hjelpe den med å bygge seg opp igjen og at dette ikke var vanlige produkter. Jeg forklarte viktigheten av å fjerne giftstoffer fra kroppen hennes og slutte å putte mer i. Jeg forklarte at mange produkter for personlig pleie kan ha potensielt skadelige ingredienser i seg. Jeg forklarte også at maten vår ikke har samme næringsnivå som den en gang hadde.

Jeg forklarte at mange par har lyktes med å bli gravide etter å ha begynt på disse produktene, og disse parene trodde det var produktene som gjorde forskjellen. Så jeg ga henne telefonnummeret mitt og foreslo at hun skulle ringe meg om noen dager, så skulle jeg organisere produktet for henne. Jeg gjorde dette som om jeg bare lå på vognen og var klar til å gå hjem. Hun tok nummeret mitt, men ringte meg aldri

De gjorde en kattundersøkelse og mange røntgenbilder. Jeg insisterte fortsatt på intet morfin før røntgenbildene var ferdige.

De gjorde deretter alle røntgenbilder og katteskanning igjen, jeg vet ikke hvorfor.

Jeg husker at jeg under den første røntgenbildet tenkte på smerten og slet med å holde meg bevisst. Da de fortalte meg at de måtte gjøre dem igjen, husker jeg at jeg slapp av og bare godtok det og så gikk inn på et Zen -sted. Jeg husker ikke så mye om det første partiet med røntgenbilder, men husker det andre kattundersøkelsen og røntgenbildene ganske tydelig.

Søsteren min Helen kom inn og snakket, det samme gjorde Michael, men fordi det var legevakten, lot de bare en komme inn om gangen bortsett fra Amber, og de lot Lynette komme inn med henne.

Jeg chattet om ting, husker ikke helt annet enn at jeg sørget for at samtalen handlet om vanlige dagligdagse ting, INGENTING om ulykken eller tilstanden min.

Jeg var alltid tydelig og engasjert i hvordan det skulle spille ut.

Det var veldig sent, jeg tror det var rundt midnatt, da jeg ble rullet inn på intensivavdelingen, på dette stadiet tror jeg at jeg mottok morfin siden jeg ikke husker smerten.

En av søstrene mine var en sykepleier på intensivavdelingen på dette sykehuset, og hun fortalte søsteren min uker senere at kirurgen hadde fortalt sykepleieren at hun bare ville gjøre meg komfortabel da jeg skulle dø en gang i løpet av natten ...

De løftet meg opp på mykluffsengen og legen ga meg en injeksjon med morfin rett over brystbenet. Han sa "Dette vil hjelpe deg å sove".

Jeg sa til ham: "Jeg kommer ikke til å sove, jeg har for mye jobb å gjøre". Han så rart på meg og spurte "hva mener du?" Jeg svarte "Jeg har en kropp å bygge om !!"

Jeg kanaliserte kontinuerlig energi inn i kroppen min til alle delene som trengte helbredelse. Jeg fokuserte og forestilte meg at de indre organene gjenoppbygger seg selv og "er normale". Jeg gjorde dette kontinuerlig, hele natten. Jeg sov aldri et blunk ... for opptatt.

Lynette, Amber, April, Helen og Michael kom alle hver for seg for å si god natt. Jeg bestemte meg for å si at jeg ville se dem om morgenen, jeg holdt samtalen om dem og hvor de bodde. De hadde booket seg inn på et hotell og hadde spist middag allerede. Jeg sa god natt og bestemte

meg for å si til dem at jeg elsket dem og at jeg ville klare meg. Jeg ønsket å berolige dem, så de ikke bekymret seg, da jeg VISTE at jeg ville klare det.

Jeg chattet med sykepleieren på slutten av sengen, husker ikke samtalene. (husker hun kanskje). På et tidspunkt sa jeg at jeg virkelig trengte å tisse. Hun ga meg flasken, og uansett hvor hardt jeg prøvde, kunne jeg ikke urinere i den mens jeg lå. Hun sa at hvis jeg ikke klarte det, ville de sette inn et kateter. Jeg sa at INGEN MÅTE skulle skje!

Jeg prøvde å tisse i flasken i over en time, men klarte ikke. Jeg hadde ikke tisset siden lunsjtid på søndagen, mer enn 15 timer tidligere.

Jeg fikk da ideen om å stå opp og gråte. Jeg spurte sykepleieren "Kan du hjelpe meg ut av sengen?" og hun spurte "til hva?" Jeg sa "jeg kommer til å stå opp og tisse" og hun sa "jeg lar deg ikke stå opp!"

Jeg sa "Jeg står opp, enten kan du hjelpe meg med å komme meg ut av sengen, eller så gjør jeg det på egen hånd!"

Hun hjalp meg deretter, og det tok omtrent 5 minutter bare for å få meg til å stå.

Der sto jeg i det halvmørke og holdt på dryppstativet med venstre arm og tisset ned i flasken som sykepleieren holdt for meg.

Jeg fylte den opp og den begynte å renne over på gulvet. Hun sa "vent og jeg får en flaske til."

Jeg sa "jeg stopper ikke, jeg aner ikke når jeg skal klare dette igjen". Jeg ønsket ikke å stoppe strømmen. Flasken fortsatte å renne over hele gulvet.

Sykepleieren begynte å le og sa "Jeg har aldri sett noen fylle en av disse! Jeg antar at jeg bare må tørke det! "

Jeg humret for meg selv da latter på dette tidspunktet ikke var et alternativ. Den latteren jeg hadde inne var viktig for meg.

Det tok ytterligere 5 minutter å få meg i seng igjen. Sykepleieren og jeg begynte å prate mer, og jeg husker at hun spurte hva jeg gjorde som jeg trengte å være våken for. Jeg forklarte hvorfor jeg ikke sov og arbeidet jeg gjorde.

Jeg kanaliserte spesifikt energi rundt kroppen min, så kroppen min stråle med sterkt lys og fylte opp områder som manglet lys eller ikke var like lyse som de andre.

Slik gjorde jeg det.

Jeg så ut i universet og forestilte meg armene mine som strekker seg ut i universet som om jeg øste universet opp i en klem. Å gjøre dette var å trekke inn energi, så mye at det kontinuerlig overfylte armene mine, så hver feie jeg forestilte meg en absolutt overflod av denne energien, så jeg visste at det var MER enn jeg trengte for meg selv. Jeg forestilte meg at det kom inn i toppen av hodet mitt på pinealkjertelen (ved kronen) og flyttet det rundt kroppen min til der jeg følte det var nødvendig. Jeg så det ved hjelp av haugene med næringsstoffer som kroppen min hadde lagret rundt på forskjellige steder i kroppen min, fra de fantastiske kosttilskuddene jeg hadde spist. I noen år pleide folk å si til meg "Hvorfor tar du så mange kosttilskudd?" og jeg pleide å smile og si "Fordi jeg kan". Hver gang jeg ble spurt, stolte jeg ganske enkelt på meg selv og fortsatte å ta dem. Det var først etter ulykken jeg innså hvor viktig det var å ta kosttilskudd for forebygging og i tilfelle ulykker. De fleste mennesker mangler næringsstoffer, og så i en nødssituasjon når kroppen trenger råmateriale umiddelbart for reparasjonsarbeid, må

kroppen fjerne fra et annet sted som det ikke anser som så viktig. Jeg tror dette er en integrert del av min overlevelse .

Noen ganger i løpet av natten satte jeg opp en stor trakt, og jeg spurte englene mine om å kanalisere denne energien for meg og sende den nedover trakten. På denne måten kunne jeg bruke mer tid å tenke kroppen min ombygging og gjøre alle aktivitetene i min fremtid som jeg trodde jeg kanskje vil gjøre.

Jeg gikk en tur gjennom Himalaya i Nepal på midten av åttitallet og elsket det så høyt og ville alltid dra tilbake. Fra det øyeblikket Amber ble født, har jeg vist henne turens lysbilder og snakket om hvor flott det blir når vi gjør det sammen når hun er rundt 20 år og jeg er nesten seksti. Jeg har alltid visst at jeg trenger å være ung av sinn for å gjøre dette og ha en sterk, sunn kropp. Det meste av livet har jeg vært syk eller hatt smerter med veldig vond rygg eller hodepine osv. Jeg så på dette som min sjanse til å bygge opp kroppen BEDRE enn den var. (Jeg refererte aldri til "før **ulykken** " bare tidligere i livet mitt.)

Den kvelden på intensiv var den mest fokuserte jeg noen gang har vært, og også den lengste jeg noen gang har hatt kontinuerlig fokus.

Neste morgen kom thoraxkirurgen på rundene sine og hadde med seg mange mennesker (leger) , rundt 12 . Jeg antar at de var overrasket over at jeg fortsatt var i live.

Han sto ved enden av sengen min og så på kartet mitt. Han så opp på meg og sa "du har noen ganske alvorlige skader" .

Jeg så tilbake på ham og sa "Er det riktig ..." Jeg var tydelig på å ikke godta forutsetningen for uttalelsen hans.

Han svarte: "Jeg må ta ut en og en halv lunge s og milten. Når jeg opererer, vil jeg kunne vurdere om jeg trenger å gjøre noe annet. "

Jeg så og pekte på ham og sa: "Du er thoraxkirurgen?"

Han svarte "Ja"

Igjen pekte jeg fingeren på ham og sa da rett til ham "vel, jobben din er å fortelle meg hva jeg må gjøre for å sikre at det aldri skjer". Da jeg sa meg, pekte jeg på meg selv og så tilbake på ham for resten av setningen.

Folkene med ham tok alle et skritt bakover.

Han så på meg i et par minutter, stille, jeg spurte englene mine om å sørge for at han fikk den informasjonen han trengte, og så sa han stille og rolig, "få sykepleierne til å vise deg hvordan du støtter hoste, og jeg vil ha du hoster så mye blod du kan. Jeg vil også at du skal gå rundt og puste dypt og hoste så mye blod du kan. "

Jeg sa ok".

Han dro og sykepleieren og jeg så rett og slett på hverandre.

Jeg hadde brystbeinbrudd og ribbeinbrudd ...

Ideen om å hoste og puste dypt

Jeg lå der i en time og samlet meg mot til å reise meg og gå rundt.

Jeg sa til sykepleieren at jeg trengte hjelp til å komme seg ut av sengen, og hun sa "Jeg lar deg ikke stå opp."

Jeg sa "Doktoren sa at jeg må stå opp og gå rundt og puste dypt, og det er det jeg skal gjøre".

Hun sa ettertrykkelig "han mente ikke nå"

Jeg svarte: "Jeg gjør det nå, og du kan enten hjelpe meg med å stå opp, eller jeg reiser meg på egen hånd."

Hun hadde et lite glis i ansiktet og hjalp meg videre. Det tok omtrent 5 minutter å hjelpe meg ut av sengen og stå. Det føltes som en ganske stor prestasjon å stå der. Jeg satte i gang veldig sakte. Ett trinn hvert 5. sekund. Jeg pustet dypt og hostet opp blod som jeg hadde gjort et par ganger allerede mens jeg var i sengen. Hver gang jeg hostet blod stoppet jeg. Så dro vi av gårde igjen. Jeg hadde kommet meg omtrent 15 skritt fra sengen, og jeg ble helt utslettet. Jeg hadde ingen energi igjen, og jeg snudde meg og kunne ikke tro hvor langt unna sengen virket. Jeg taklet de 15 trinnene tilbake til sengen slik jeg hadde taklet kvelden før. Sett siktet på det og visualiserte kroppen min som reagerte. Jeg gikk tilbake til sengen og lå der og kom meg.

Kroppen min var utrolig svak. Jeg har løpt en rekke maratonløp i mitt liv, og de femten trinnene utmattet meg mer enn noen av maratonløpene.

I ulykken hadde hver muskel i kroppen min mistet styrken, og det var som om jeg var en baby som måtte gjenoppbygge styrken til hver muskel.

Jeg fortsatte å jobbe med å kanalisere energi inn i kroppen min og forestille meg at kroppen min gjenoppbygde seg selv.

Sykepleieren satt fremdeles ved enden av sengen min og så på meg som den andre hadde gjort hele natten.

Etter en time sa jeg at jeg var klar til å gjøre alt igjen. Hun hjalp meg ut og jeg dro. Jeg endte opp med å ta en hel runde rundt intensivavdelingen.

Nok en gang kom jeg meg helt tilbake til sengen.

Mens jeg lå der, spurte sykepleieren meg, "skjønner du hvor heldig du er?"

Jeg svarte: "Jeg antar ikke, det er sannsynligvis derfor du stiller meg spørsmålet"

Hun sa: "Det er en ting vi kaller dødshastigheten for visse bilulykker, dette betyr at for den hastigheten og over alle dør i bilen. For kollisjoner frontalt mot et stasjonært objekt (som en stolpe) er dødshastigheten seksti km/t. Denne uken har vi hatt to separate personer her inne som hadde akkurat den samme ulykken som deg, et hode mot kollisjon rett inn i en stolpe. De kjørte seksti kilometer i timen, og begge døde, men du kjørte 85 km/t og du levde. Du er ganske heldig."

Jeg visste at det ikke var flaks, men følte også at hun ikke ville vite hvordan jeg hadde gjort det. Jeg lå der og spurte englene mine "hvordan kommer det meg at jeg overlevde og de ikke gjorde det?"

Svaret fra dem var klart og var "du ba om hjelp"

Jeg spurte dem tilbake, "hva gjorde de andre?"

De sa "de så se stangen kommer opp og si 'Oh no !! Jeg kommer til å dø!' og de dør."

Jeg lå der og tenkte på det en stund.

Jeg tenkte på alt det personlige utviklingsarbeidet jeg hadde gjort med meg selv i løpet av tiårene, og hvor intensiv jeg var for å finne ut grensene mine (eller grenseløshet for meg selv)

og hvordan jeg hadde lært å stole på meg selv og det jeg følte. Jeg tenkte på da jeg vokste opp at jeg var så bekymret for hva alle andre syntes om meg, og om jeg gjorde det "riktige". Jeg tenkte på mange ting. Jeg visste at det ikke var flaks ...

Jeg så tilbake på livet mitt og skjønnte valgene jeg hadde tatt da alle sa at jeg ikke skulle gjøre noe *de* ikke likte, men jeg visste at det var riktig for *meg* .

5 år etter ulykken gjorde jeg en opplæring i min virksomhet for rundt 100 mennesker og begynte å fortelle historien om den gangen jeg dro på himmeldykking, så midt i treningen skjønnte jeg plutselig at hvis jeg ikke hadde gått på himmeldykking kan ha dødd i ulykken. Jeg sto foran på rommet synlig beveget og følte meg takknemlig for min styrke og vilje til å følge opp med det jeg vet i hjertet mitt for å passe for meg. La meg dele historien med deg ...

På midten av åttitallet (midten av tjuetårene) bodde jeg i en stor by i landet Victoria, og en kveld så jeg på et av livsstilsprogrammene, og det var et segment på Tandem -dykking der du festet deg til noen som har gjort det et par tusen hopp, slik at de vet hva de gjør, og så hopper du ut av et perfekt godt fly og stuper til fritt fall til jorden. Jeg hadde ønsket å gjøre himmeldykking i årevis, men visste at hvis jeg gjorde det alene, ville jeg sannsynligvis dø. Jeg hadde en dårlig følelse av at ledningen ikke fungerte og at sjakten ikke åpnet. Så med tandem -himmeldykking trengte jeg ikke å bekymre meg for det, da den erfarne personen kunne håndtere enhver situasjon.

Jeg ringte på TV -stasjonen neste morgen og fant ut hvor de gjorde tandemhoppingen. Det var utenfor Sydney . Det var ok da min far bodde i Sydney, og jeg kunne gå opp og bli hos ham og låne en bil. Jeg bestilte flyet, ringte ham og fortalte at jeg skulle komme (jeg var smart nok til ikke å fortelle ham hvorfor jeg kom).

Jeg ankom Sydney fire dager etter at jeg så showet og lånte en bil og kjørte de to timene til flystripa de opererte fra.

Jeg kan legge til at jeg på dette tidspunktet hadde store problemer i et forhold. Jeg elsket denne jenta, men det fungerte ikke. Jeg leste også en bok av Richard Bach som heter Bridge Across Forever. Denne boken handler om begrepet sjelevenner og om vi virkelig er bestemt for en bestemt person. Den delen av boken jeg tilfeldigvis leste på det tidspunktet jeg kom til Sydney var da Richard ikke klarte å håndtere forholdet til sin sjelevenn og gikk opp i et lite enkelt motorfly . Den krasjet og sjakten fungerte ikke. Situasjonen var bemerkelsesverdig som det jeg satte meg for. Jeg lurte på om Spirit prøvde å fortelle meg at jeg ikke skulle følge med da jeg ville dø før min tid. I mitt hjerte visste jeg at det var viktig å følge opp. Jeg visste at jeg ønsket å overvinne frykten for døden. Jeg visste at det var viktig. Det tok 20 år til for meg å forstå hvor viktig det var. Jeg vet også at de to dagene i Sydney satte meg kraftig i livet for å presse gjennom frykt og ikke bli kontrollert av det ukjente.

Da jeg ankom flystripa var det travelt med fly som tok av og folk beveget seg overalt. Det var en vakker dag, veldig lite sky og solen skinte.

Jeg registrerte meg og betalte pengene mine. De forklarte at pengene ikke kunne refunderes. De tok meg gjennom treningen og passet meg.

Vinden tok seg opp, og jeg ble fortalt at over en viss vindhastighet kan de ikke tandemdykke, selv om det fortsatt foregår vanlig himmeldykking. I løpet av dagen mens jeg ventet på at vinden skulle legge seg, leste jeg boken min og så på den andre himmelen som dykket og besøkte toalettet så mange ganger at det ikke var noe igjen i meg i det hele tatt ...

Jeg ventet hele dagen fra klokken 10 til skumringen . De var mest unnskyldende og sa at hvis jeg kom tilbake klokken 5 om morgenen, var vinden alltid lav på den tiden av morgenen, og jeg ville kunne hoppe. Jeg sa ok og dro hjem.

Jeg kom hjem og spiste middag, leste boken min hele natten, jeg ville vite om Richard døde. Jeg prøvde å finne ut om det var noen melding til meg i boken. Denne historien skjedde før jeg lærte å kommunisere så tydelig , som jeg gjør nå , med mine engler/åndelige hjelpere.

Jeg sto opp av sengen tidlig og spiste en liten frokost i visshet om at alt som kom inn på dette tidspunktet gikk rett gjennom meg ...

Jeg ankom flystripa klokken 5 og luften var stille. Gutta ble overrasket over at jeg dukket opp. De sa at ingen noen **gang** hadde kommet tilbake dagen etter. De tok meg opp i flyet, og på toppen ble jeg bedt om å gå ut på den lille metallplaten på toppen av hjulet. Platen var bare stor nok til halvannet sett med føtter. Jeg ble hengende på metallstanga **helt livredd** . Jeg følte faktisk at jeg hoppet i hjel.

Jeg hadde ikke tenkt å trekke meg ut, og hvis det var meningen at jeg skulle dø her og nå, så får det være. Fyren festet til meg ropte "Jump" og jeg slapp. På det tidspunktet falt jeg inn i halv bevissthet. Øynene mine var åpne, men alt var svart. Jeg var ikke bevisst klar over miljøet mitt, eller hvor jeg var eller hva som skjedde. Men jeg kunne høre en stemme langt borte i det fjerne. Stemmen ropte til meg for å stikke opp beina mens vi var i en tumble. Munnen hans lå rett ved siden av øret mitt, men det hørtes ut som han var en kilometer unna. Etter en liten stund stakk jeg beina opp, og visste ikke helt hva som skjedde eller hvorfor. Det føltes som en drøm og at jeg krøllet meg sammen til en fosterstilling, og jeg ante ikke hva som skjedde eller hvor jeg var. Da jeg stakk opp beina mine, flatet vi ut av spinnet og han sa til meg "et sekund til, og jeg skulle trekke i snoren".

Vi falt fritt til jorden og jeg visste at på dette stadiet var det **absolutt** ingenting jeg kunne gjøre med det. Hvis jeg skulle dø på dette tidspunktet, kunne jeg ikke stoppe det. Så jeg bestemte meg for å nyte turen . **Jeg aksepterte situasjonen min.**

Jeg så meg rundt og kunne ikke tro hvor rart det var å fortsatt oppleve følelsen av å falle og bli raskere.

Til slutt trakk han i snoren og jeg slo ut en "whoopee" !!! . Han sa til meg "Det gjør de alle". Vi kom ned og landet inne i den lille sirkelen. Alle de andre himmeldykkerne kom bort til meg og spurte "Likte du det?"

Jeg svarte "Absolutt!"

De sa da "Så skal du gjøre det igjen?"

Jeg svarte "nei"

De spurte meg alle,

"Hvorfor ikke?"

Jeg svarte "fordi nå har jeg vært der og gjort det!"

Denne opplevelsen satte meg opp, så jeg kunne slippe frykten for døden.

Tilbake på sykehuset på intensivavdelingen.

I løpet av dagen var jeg fremdeles utrolig fokusert på å helbrede meg selv.

Den tredje gangen jeg reiste meg for å gå og puste dypt, la jeg av sted rundt intensivavdelingen. Hver gang jeg gikk tur var sykepleieren rett ved siden av meg klar til å hjelpe om nødvendig. Hun holdt meg aldri når hun gikk, jeg antar at hun følte viktigheten av at jeg gjorde det for meg selv.

Denne tredje gangen sa hun til meg "Hva ser du rundt deg?"

Jeg svarte "Mange bevisstløse mennesker"

I de 16 timene jeg var på intensiv var dette den eneste gangen jeg så på andre pasienter, det var ikke det at jeg ignorerte dem, det var at de ikke var i bevisstheten eller bevisstheten min.

Deretter sa hun "Hvorfor tror du det er det?"

Jeg holdt hånden min opp til henne, stakk hånden ut og sa "Jeg vil ikke vite det, jeg er fokusert på å bli frisk!"

Hun sa til meg "Jeg har ringt kirurgen hvert 15. minutt og fortalt ham at du ikke hører hjemme på intensivavdelingen min". Jeg smilte og var enig med henne.

Denne gangen på min tur tok jeg to fulle runder i det store rommet. I løpet av andre omgang spurte hun meg "Vil du ta en dusj?"

Jeg så på henne og sa at jeg ville, og at jeg er sikker på at det ville hjelpe meg til å føle meg bedre og føle meg fin og uthvilt.

Da jeg kom til sengs, sa hun at hun ville være litt tid til å gjøre alt klart og at hun ville komme og hente meg snart. Hun forlot meg nå alene. Et klart tegn på at hun kunne se meg bli bedre (selv om jeg ikke var klar over dette den gangen).

En halv time senere kom hun tilbake og hentet meg. Jeg reiste meg og trengte hjelp fra henne, og vi dro til dusjen.

Hun kledde av meg og satte meg helt naken i en av de hvite plaststolene og la den håndholdte dusjen steg i hånden min og sa at hun snart ville komme tilbake. Jeg kunne ikke flytte noe, alt jeg kunne gjøre var å sitte der i samme posisjon som hun satte meg. Jeg klarte ikke å bevege vannet i det hele tatt.

Det virket som om hun var borte en stund da hun kom tilbake og stakk hodet rundt døren. Hun spurte om jeg hadde det bra, og jeg sa ja.

Deretter sa hun "Jeg har noen sykepleiere her, er det greit hvis de kommer inn?"

Med et veldig stort smil om munnen spurte jeg "og hva vil de se?"

Hun svarte med en nydelig latter "De vil se deg i dusjen!"

Jeg lo tilbake og sa "jeg trodde det ... ta dem med!"

De andre sykepleierne stappet alle inn i dusjrommet da jeg satt der naken og holdt på dusjen. Min sykepleier sa "hvor lenge du tror dette intensivavdeling har vært her?"

Jeg sa "Jeg vet ikke, kanskje 70 år tror jeg."

Hun sa "ja, og du er den første som noen gang har dusjet. Vi kunne ikke finne ut hvorfor de dusjet på en intensivavdeling der folk får svampebad!"

Vi lo alle.

De forklarte videre hvordan dusjen alltid hadde vært brukt som bod, så de måtte rydde opp og rydde opp.

Lynette og Amber besøkte meg ofte i løpet av dagen.

Rundt klokken 16 kom den ordnede og trillet meg ut av intensiv og tok meg til en avdeling.

Etter at jeg ble rullet ned til avdelingen, kjørte Lynette og Amber meg til sykehuskafeteriaen, og vi spiste alle sammen middag og pratet om vanlige ting.

Den mandagskvelden hadde jeg likt å ha sovet, men det var en sykepleier fra helvete på avdelingen som banket på alle skuffene og moppene og bøttene og gikk rundt høyt hele natten.

Jeg gned en veldig spesiell helbredende krem i brystet og tok spesielle kosttilskudd som jeg vanligvis tar daglig . Lynette hadde hentet dem inn for meg.

På tirsdag morgen kom den ordnede og tok meg ned til røntgen igjen, og de tok flere røntgenbilder av brystet og rullet meg deretter opp til sengen min igjen.

Hver time og noen ganger oftere gikk jeg turer opp og ned i korridorene som fortsatt pustet dypt og fortsatt hostet opp små mengder blod. Jeg var uavhengig og beveget meg i et tempo som var litt lavere enn normalt gangtempo.

Jeg hadde et par telefonsamtaler og noen få besøkende. En av disse besøkende var intensivsykepleieren som var en venn av søstrene mine.

Da jeg var på avdelingen, kom det inn en sykepleier som studerte hva som forårsaker skader i alvorlige bilulykker, slik at bilprodusentene kunne justere bilens design for å minimere disse skadene.

Hun stilte mange spørsmål

Et spørsmål var "var det noe som hindret synet mitt?"

Svaret mitt var "Ja"

Hun spurte "Og hva var det?"

Jeg svarte "Mine øyelokk!"

Hun skrev det ned og skjønnte ikke at jeg hadde gjort en spøk, og så så hun opp på meg og jeg kunne se henne vurdere meg. Så lo hun.

Jeg sa da "støv fra kollisjonsputen stoppet meg fra å se hvor jeg skulle styre bilen i sikkerhet"

Sykepleieren var også nonne. Hun snakket med meg om hvor utrolig det var at jeg levde. Mens hun intervjuet meg, vurderte en ingeniør bilen min. En uke senere da min venn Michael og jeg gikk for å se på bilen og samle noen ting fra den spurte mannen som lagret den "hvor mange mennesker døde i den?" Michael sa at ingen døde, og du ser på mannen som overlevde det. Han ble sjokkert og sa hvor utrolig det var at jeg var i live (eller lignende ord)

Onsdag morgen kom thoraxkirurgen for å se meg og trakk gardinet rundt meg og ristet på hodet fra side til side og sa "jeg har aldri sett noe lignende ..."

På dette tidspunktet tenkte jeg faktisk, "kanskje dette er verre enn det jeg har tillatt meg selv å innse ..."

Han sa: "Jeg trodde ikke så mye på røntgenstrålene jeg tok i går at jeg ringte til den øverste thoraxkirurgen fra Melbourne, og han og jeg har vært våkne i 24 timer på røntgenstrålene fra søndag kveld og i går morges og han var enig i min opprinnelige diagnose om å ta ut halvannen av lungene dine. Han er også enig i min nåværende diagnose, at du nå har to helt nye lunger av en tenåring som aldri røykte "

Jeg sa "jeg er 43 år gammel"

Han sa: "Jeg vet ..."

Jeg var så spent ... jeg hadde lyktes ...

Jeg spurte "hva skjer nå?"

Han svarte: "Du kan gå hjem"

Jeg spurte "hvor snart?"

Han svarte "så raskt som mulig. Jeg hører du gjør healing teknikker og at y ou er også å ta kosttilskudd, og dette helt klart er å jobbe for deg , og du ville være bedre hjemme."

Da heisen min kom en time senere for å ta meg hjem, gikk jeg ut av sykehuset under min egen damp.

Innen to uker etter ulykken klarte jeg å slå brystet mitt som Tarzan.

De brutte ribbeina og brystbeinbruddet helbredet pent.

Ville det ikke vært fantastisk hvis vi alle stolte på oss selv og ideene og inspirasjonene vi henter?

Hvor mye stoler vi egentlig på oss selv?

Jeg vet at gjennom årene siden 1987 har troen og tilliten jeg har på meg selv og det jeg er i stand til , økt enormt. Dette er først og fremst på grunn av det samme arbeidet jeg nå deler gjennom www.enjoyinnerpeace.com.au På dette nettstedet er det mange ting som gjør at du kan forfølge din åndelige vekst mens du er hjemme eller gjennom å dele med andre likesinnede på samme reise.

Hvis du ønsker å lære å arbeide med Spirit -guider som John, eller ønsker å lære mer om hvem du er, hvor du har kommet fra , hvor du skal og hvorfor du er her , kan du gå til h is website www.enjoyinnerpeace.com.au

En gang der på nettstedet hans

Se først den 20 minutter lange videoen på fanen Vår historie

For det andre kjøpe en eBok.

For det tredje kan du kjøpe et hjemmestudieprogram , som du kan jobbe med på egen hånd , i ditt eget hjem

For det fjerde, book deg inn for en en -til -en -konsultasjon for Orienteringsprofilen, hvor du etablerer /foredler klar toveiskommunikasjon med dine åndelige hjelpere.

Avhengig av hvor langt du vil forfølge din åndelige vekst, er det over 600 kurs om spiritualitet og mange andre tjenester tilgjengelig.

Utforsk nettstedet www.enjoyinnerpeace.com.au, og hvis du har spørsmål, er det bare å stille .

John reiser verden rundt og lærer mennesker hvordan de skal snakke med sine åndelige guider, stole på seg selv, finne livets formål og ha mot til å forfølge det.

Hvis du vil at John skal komme til ditt område, kan du kontakte ham eller hans ansatte via nettstedet www.enjoyinnerpeace.com.au .

Også hvis du er også flytende i engelsk og det er feil i til oversettelser på fra den engelske versjonen av dette oversatt versjon vennligst gi kontoret mitt vet og hvis du er fornøyd sjekker oversettelsen for oss så vil vi gjerne frem ordet dokumentversjonen for deg å redigere. På forhånd takk for at du hjelper oss 😊